

**Beskæftigelsesministerens besvarelse af spørgsmål nr. 25 af
19. januar 2006 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (L89)**

Spørgsmål nr. 25:

KL påpeger i deres høringssvar, at kravet om vurdering af behovet for en sygeopfølgning skal afklares umiddelbart efter, at kommunen er blevet bekendt med sygdommen, vil give unødigt administrativt bøv. Indeholder lovforslaget efter ministerens opfattelse tilstrækkelig fleksibilitet til, at en banal forkølelse ikke skal udløse en selvstændig vurdering af behovet for en sygeopfølgingsplan?

Februar 2006

Vores sag

05-21-0016/101-0023

Svar:

Der ligger i lovforslaget en pligt for kommunen til at vurdere, om der skal ske yderligere, når kommunen bliver bekendt med en hjælpsmodtagers sygdom.

Ved en banal forkølelse vil vurderingen ikke være omfattende. Den blotte konstatering af, at der er tale om en sygdom af meget kort varighed, vil i langt de fleste tilfælde føre til, at kommunen umiddelbart kan notere i sagen, at kommunen på grundlag af sygdommens karakter og forventede varighed har vurderet, at der ikke er behov for en sygeopfølgingsplan

En banal forkølelse vil således udløse en vurdering af behovet for en sygeopfølgingsplan, men næppe en vurdering af omfattende karakter.

Det er forholdene i den enkelte sag, der vil være styrende for, hvor omfattende kommunens vurdering af behovet for en sygeopfølgingsplan skal være. Det er kommunens pligt at sørge for, at der er de tilstrækkelige oplysninger til, at kommunen kan foretage vurderingen af behovet for en sygeopfølgingsplan.

Der er ikke i lovforslaget opstillet formkrav til kommunens vurdering af behovet for en sygeopfølgingsplan, udover at kommunen selvfølgelig skal notere i den enkelte sag, at den har foretaget en vurdering. Jeg finder derfor, at der er tilstrækkelig fleksibilitet i lovforslaget til, at banale hverdagssygdomme ikke bevirker unødigt administrativt arbejde i kommunen.